

## κατηχητικό

**κατηχητικό, το**, ουσ. [ουδ. του επιθ. κατηχητικός], το κατηχητικό. **1.** (ειρωνικά) μέρος στο οποίο μαθαίνει κανείς τη ζωή του πεζοδρομίου, ιδίως τις αθυρόστομες εκφράσεις, η ζωή του δρόμου, η πιάτσα: «που τα 'μαθα αυτά τα αισχρά λόγια; Πήγαινα στο κατηχητικό μικρός || πέρασε κι αυτός απ' το κατηχητικό».

- *είναι του κατηχητικού*, **α.** είναι πολύ ηθικός, πολύ σεμνός. Τις πιο πολλές φορές αναφέρεται σε γυναίκα: «μπορεί να 'ναι όμορφη, αλλά δε βγαίνει με κανέναν άντρα, γιατί είναι του κατηχητικού». **β.** λέγεται και με ειρωνική διάθεση, εννοώντας εντελώς το αντίθετο: «μακριά απ' αυτόν, γιατί είναι του κατηχητικού και θα σε μπλέξει».

- *του κατηχητικού*, έκφραση που χαρακτηρίζει το πολύ ηθικό, το πολύ σεμνό άτομο, αλλά λέγεται και με ειρωνική διάθεση, εννοώντας εντελώς το αντίθετο: «δε βρίζουν τα άτομα του κατηχητικού || δε συχνάζουμε σ' αυτό το μπαράκι, γιατί μαζεύονται όλοι του κατηχητικού!». Αναφορά στο κατηχητικό της Εκκλησίας που οργανώνουν οι κατά τόπους ενορίες.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας